

Dosarul nr. 2ra-1508/22
(2-19080749-01-2ra-18102022)

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. A. Mardari)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Pahopol, V. Mihaila, R. Pulbere)

ÎNCHEIERE

28 decembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Maria Ghervas
Victor Burduh
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de reprezentantul recurentului
Societatea pe Acțiuni „IPTEH”, avocatul Ion Popa,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Dorin Țurcan
împotriva Societății pe Acțiuni „IPTEH” cu privire la încasarea indemnizației
unice de eliberare din funcție, restanței la plata salariului, penalității și cheltuielilor
de judecată,

la cererea reconvențională depusă de Societatea pe Acțiuni „IPTEH”
împotriva lui Dorin Țurcan cu privire la constatarea nulității actului juridic și
încasarea datoriei contractuale,

împotriva deciziei din 24 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care au fost
respinse cererile de apel depuse de avocatul Victor Furnică în interesele lui Marcel
Dănilă și Iurie Stratan și de către avocatul Ion Popa în interesele Societății pe
Acțiuni „IPTEH” și a fost menținută hotărârea din 15 iulie 2021 a Judecătoriei
Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a ț ă :

La data de 04 martie 2019, Dorin Țurcan a depus cerere de chemare în
judecată împotriva S.A. „IPTEH” cu privire la încasarea indemnizației unice de
eliberare din funcție, restanței la plata salariului, penalității și cheltuielilor de
judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, la data de 01 februarie 2006,
în calitate de salariat, a semnat cu S.A. „IPTEH”, în calitate de angajator, contractul
individual de muncă nr. 60, potrivit căruia, a fost angajat în cadrul întreprinderii
pârâte în calitate de Administrator la punctul de recepție. Pe parcursul derulării
contractului individual de muncă, și anume la data de 16 noiembrie 2015, părțile
au semnat acordul la contractul individual de muncă nr. 60 din 01 februarie 2006,
prin care au completat clauzele contractului individual de muncă nr. 60 din 01
februarie 2006 cu obligația angajatorului să plătească salariatului, la desfacerea
contractului individual de muncă, o indemnizație în mărime de 3 salarii de funcție,
valabile la data încetării contractului, pentru fiecare an de când salariatul a fost
angajat, indiferent de funcția care a exercitat-o pe perioada activității.

Ulterior, prin acordul suplimentar la contractul individual de muncă din 01 septembrie 2016, părțile au convenit că mărimea salariului lunar de funcție al reclamantului este de 9500 lei. Potrivit înscrierilor în carnetul de muncă nr. JIA 0153505 din 04 ianuarie 1999, emis pe numele reclamantului, ultimul s-a aflat în relații de muncă cu întreprinderea pârâtă din data de 01 februarie 2006 până la 03 ianuarie 2019, când contractul individual de muncă nr. 60 din 01 februarie 2006 a fost desfăcut în condițiile art. 85 alin. (1) Codul muncii, la cererea reclamantului.

La data desfacerii contractului individual de muncă nr. 60 din 01 februarie 2006, reclamantul avea un salariu de funcție în mărime de 9500 lei, fapt confirmat prin descifrarea salariului comunicată reclamantului la situația din 03 ianuarie 2019, din care rezultă o restanță la salariu în mărime de 7736 lei și 96 de bani. Totodată, la data de 04 ianuarie 2019, reclamantului i-a fost comunicată declarația de compensare din 03 ianuarie 2019, potrivit căreia S.A. "IPTEH" a efectuat compensarea creanțelor reciproce în sumă de 7736 lei și 96 de bani, prin reținerea salariului spre plată și închiderea parțială a împrumutului acordat reclamantului, conform contractului de împrumut din 05 iunie 2018. Tot la data de 04 ianuarie 2019, reclamantul a recepționat de la pârâtă somația din 03 ianuarie 2019, prin care pârâta i-a solicitat restituirea anticipată a împrumutului, acordat conform contractului de împrumut din 05 iunie 2018, restanța constituind suma în mărime de 10 263 lei și 04 bani.

Nefiind de acord cu compensarea efectuată și nici cu somația pârâtei din 03 ianuarie 2019, reclamantul a comunicat în scris pârâtei că nu este de acord cu solicitarea de rambursare anticipată a împrumutului, solicitând efectuarea plății salariului restant în mărime de 7736 lei și 96 de bani și plata indemnizației de eliberare din serviciu în mărime de 368 125 lei, însă la data de 25 ianuarie 2019, pârâta a respins pretențiile înaintate.

Considerând argumentele pârâtei invocate în scrisoarea din 25 ianuarie 2019 ca fiind neîntemeiate, în temeiul prevederilor art. 9 alin. (1) lit. g) și lit. 1), art. 348 și art. 354 Codul muncii, reclamantul a formulat o acțiune în instanță în vederea soluționării judiciare a litigiului de muncă apărut.

Referitor la reținerea salariului, reclamantul a mai indicat că, în speță, reținerea salariului restant nu se încadrează în nici unul dintre cazurile expres prevăzute la art. 148 alin. (2) Codul muncii, iar trimiterea făcută de pârâtă la prevederile art. 652 Cod civil, nu este pertinentă.

A confirmat reclamantul, semnarea contractului de împrumut din 05 iunie 2018, conform căruia pârâta i-a acordat un împrumut în mărime de 30 000 lei pentru un termen de 15 luni calendaristice din data primirii împrumutului, însă acesta nu prevede obligația reclamantului de a efectua restituirea anticipată a împrumutului în cazul demisiei reclamantului din funcția deținută până la expirarea termenului contractului de împrumut. Dimpotrivă, pct. 2.4 din contractul de împrumut din 05 iunie 2018 stabilește că, pârâta nu este în drept să solicite reclamantului restituirea anticipată a sumei până la expirarea termenului contractului, cu excepția cazului de concediere a reclamantului din careva motive. Așa cum se atestă din conținutul ordinului nr. 01/p din 03 ianuarie 2019 de încetare a contractului individual de muncă, temei pentru încetarea contractului individual

de muncă nr. 60 din 01 februarie 2006 este art. 85 alin. (1) Codul muncii – demisia și nu art. 86 Codul muncii care reglementează procedura de concediere. Respectiv, atât timp cât nu sunt în prezența desfacerii contractului individual de muncă nr. 60 din 01 februarie 2006 pentru motive de concediere (art. 86 Codul muncii), pârâta neîntemeiat a reținut plata salariului restant calculat la data demisiei ultimului.

Drept consecință, în conformitate cu prevederile art. 330 alin. (2) Codul muncii, în caz de reținere, din vina angajatorului, a salariului, a indemnizației de concediu, a plăților în caz de eliberare sau a altor plăți cuvenite salariatului, acestuia i se plătesc suplimentar, pentru fiecare zi de întârziere, 0,3 la sută din suma neplătită în termen. Rezultă astfel, că reclamantul este îndreptățit să solicite încasarea din contul pârâtei și penalitatea legală în mărime de 0,3% /zi de întârziere pentru neplata în termen a salariului restant la data demisiei, ce constituie suma în mărime de 3551 lei și 26 de bani.

Cu privire la indemnizația de eliberare din serviciu, reclamantul a menționat că, prin acordul adițional din 16 noiembrie 2015, părțile au convenit asupra completării contractului individual de muncă nr. 60 din 01 februarie 2006 cu un punct nou 191 cu următorul conținut: în caz de încetare a contractului individual de muncă, iar încetarea nu este întemeiată pe încetarea din culpa gravă a salariatului, angajatorul imediat, dar nu mai târziu de 2 (două) zile, va achita salariatului, pe lângă compensațiile, indemnizațiile și alte plăți prevăzute de Lege, și o indemnizație în mărime de 3 salarii de funcție valabile la data încetării contractului individual de muncă pentru fiecare an de când salariatul a fost angajat, indiferent de funcția care a exercitat-o pe perioada activității.

Reieșind din conținutul ordinului nr. 01/p din 03 ianuarie 2019 de încetare a contractului individual de muncă, temeii pentru încetarea contractului individual de muncă nr. 60 din 01 februarie 2006 este art. 85 alin. (1) Codul muncii - demisia, nefiind făcută careva mențiune cu referire la o posibilă desfacere a contractului individual de muncă nr. 60 din 01 februarie 2006 careva culpă gravă a reclamantului.

În atare circumstanțe, reclamantul a constatat întrunirea condițiilor pentru nașterea în sarcina pârâtei a obligației de plată a indemnizației de eliberare din serviciu în mărimea a 3 salarii de funcție pentru fiecare an lucrat în cadrul S.A.”IPTEH”. Corespunzător pe durata a 12 ani și 11 luni, reclamantul a considerat că este îndreptățit să solicite încasarea din contul pârâtei a indemnizației în mărime de 368 125 lei și, similar reținerii plății salariului restant, pârâta este ținută să plătească reclamantului și o penalitate în mărime de 0,3% din suma indemnizației neplătite în termen, ce constituie suma în mărime de 164 551 lei și 88 de bani.

În temeiul celor expuse, Dorin Țurcan a solicitat încasarea de la S.A.”IPTEH” a salariului restant în mărime de 7736 lei și 96 de bani, indemnizației unice de eliberare din funcție în mărime de 368 125 lei, penalității pentru reținerea plăților în mărime de 64 319 lei și 05 bani și încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 6000 lei.

La data de 30 septembrie 2019, S.A.”IPTEH” a depus cerere reconvențională împotriva lui Dorin Țurcan cu privire la constatarea nulității actului juridic și încasarea datoriei contractuale.

Prin hotărârea din 15 iulie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Dorin Țurcan împotriva S.A. "IPTEH" cu privire la încasarea indemnizației unice de eliberare din funcție, restanței la plata salariului, penalității și cheltuielilor de judecată și parțial cererea reconvențională depusă de către S.A. "IPTEH" împotriva lui Dorin Țurcan cu privire la constatarea nulității actului juridic și încasarea datoriei contractuale.

S-a încasat din contul S.A. "IPTEH" în beneficiul lui Dorin Țurcan indemnizația unică de eliberare din funcție în mărime de 368 125 lei, penalitatea legală pentru neachitarea în termen a indemnizației unice de eliberare din funcție în sumă de 162 343 lei și 12 bani, salariul restant în mărime de 7736 lei și 96 bani, penalitatea legală pentru neachitarea în termen a salariului restant în mărime de 3551 lei și 26 bani și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 6000 lei.

S-a încasat din contul S.A. "IPTEH" în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 16 252 lei și 69 bani.

S-a încasat din contul lui Dorin Țurcan în beneficiul S.A. "IPTEH" suma datoriei contractuale ce rezultă din contractul de împrumut din 05 iunie 2018 în mărime de 8263 lei și 04 bani, iar cererea reconvențională în partea constatării nulității absolute a acordului adițional din 16 noiembrie 2015 la contractul individual de muncă nr. 60/06 din 01 februarie 2006 s-a respins ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, avocatul Victor Furnică, acționând în interesele lui Marcel Dănilă și Iurie Stratan, a declarat cerere de apel împotriva hotărârii din 15 iulie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii și admiterii integrale a acțiunii reconvenționale.

Totodată, nefiind de acord cu hotărârea din 15 iulie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, a declarat cerere de apel împotriva acesteia și avocatul Ion Popa, în interesele S.A. "IPTEH", solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii și admiterii integrale a acțiunii reconvenționale.

Prin decizia din 24 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, au fost respinse cererile de apel depuse de avocatul Victor Furnică în interesele lui Marcel Dănilă și Iurie Stratan și de către avocatul Ion Popa în interesele S.A. „IPTEH” și a fost menținută hotărârea din 15 iulie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel, Colegiul a constatat că, prima instanță a determinat corect raportul juridic dedus judecății, circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei au fost stabilite și elucidate pe deplin, probelor prezentate a dat apreciere completă, obiectivă și sub toate aspectele, iar hotărârea este legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legale a participanților la proces.

Analizând argumentele invocate în cererea de apel, în raport cu probele anexate la dosar și prevederile legii, ce guvernează raportul litigios, instanța de apel a conchis că, cererea de apel urmează a fi respinsă, cu menținerea hotărârii contestate, din următoarele considerente.

La caz, Colegiul a reiterat că, într-adevăr, după cum corect a constatat prima instanță, legiuitorul a stabilit o listă exhaustivă a temeiurilor de reținere a unor

sume din salariu, precum și necesitatea emiterii unui act de către angajator (dispoziție, decizie, hotărâre) în acest sens.

Prin urmare, instanța de apel a menționat că, prima instanță întemeiată a concluzionat că, în situația de față lipsesc temeiurile expres prevăzute de Codul muncii pentru a efectua rețineri din salariul lui Dorin Țurcan.

În același timp, cât privește reținerea din salariu prin prisma art. 651 alin. (1) Cod civil (în vigoare la data stingerii situației juridice) – compensarea conform contractului individual de muncă nr. 60 și contractului de împrumut din 05 iunie 2018, Colegiul civil a subliniat că, instanța de fond întemeiată a constatat că pentru aplicabilitatea la caz a acestei norme, urmează a fi întrunite criteriile obligației și creanței opuse, și anume acestea trebuie să fie certe, lichide, de aceeași natură și exigibile.

În acest sens, Colegiul a subliniat că, compensarea se face prin declarația uneia din părți dacă simultan sunt prezente următoarele condiții: a) prezența creanței opuse; b) omogenitatea obiectului; c) dacă ambele creanțe sunt scadente și în cazul în care ele încă nu sunt scadente, dar titularii lor consimt și alte condiții stipulate la acest capitol.

Astfel, instanța de apel a indicat că, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele referitor la faptul că prin natura obligațiilor, acestea nu sunt omogene, precum și la faptul că creanța nu era exigibilă și a concluzionat necesitatea admiterii pretenției reclamantului/intimatului Dorin Țurcan cu privire la încasarea de la S.A. „IPTEH” a restanței salariale în sumă de 7736 lei și 96 de bani.

De asemenea, Colegiul civil a respins ca neîntemeiate argumentele apelantului S.A. „IPTEH” cu referire la pct. 2.4 din contractul de împrumut, în temeiul căruia împrumutătorul are dreptul să ceară restituirea anticipată a sumei până la expirarea termenului stabilit în contract, or, condițiile pentru operarea compensării urmează a fi respectate simultan, la caz oricum nefiind respectată omogenitatea obiectului.

La fel, Colegiul a menționat că instanța de fond corect a reținut că, prin prisma normei art. 142 alin. (1) lit. a) Codul muncii, Dorin Țurcan urma să primească suma de 7736 lei și 96 de bani, în ziua eliberării din serviciu – 03 ianuarie 2019, considerent din care, acestuia urmează a-i fi compensată perioada de neplată a salariului restant de 153 zile în mărime de 3551 lei și 26 de bani.

În continuare, în contextul pretențiilor deduse judecării cu privire la încasarea indemnizației de concediere și declararea nulității acordului la contractul individual de muncă din 16 noiembrie 2015, instanța de apel, menționând că, în fond, admiterea ultimei, exclude admiterea primei, le va analiza simultan.

Așadar, referitor la temeiurile de nulitate a acordului adițional invocate, Colegiul civil a notat că, este necesar de a face diferență dintre nulitatea absolută și cea relativă a actului juridic. Astfel, actul juridic încheiat fără intenția de a produce efecte juridice (actul juridic fictiv) reprezintă temei de nulitate absolută, pe când actul juridic încheiat cu încălcarea limitei împuternicirilor este temei de nulitate relativă a actului juridic.

Colegiul a mai subliniat că actul juridic fictiv are menirea să creeze o

aparență juridică pentru terți și implică o neconcordanță intenționată între voința reală și voința declarată și această neconcordanță are ca scop înșelarea terților. Actul juridic încheiat fără intenția de a produce efecte juridice este lovit de nulitate absolută deoarece în acest caz lipsește unul din elementele definitorii ale actului juridic – intenția de a naște, modifica sau stinge drepturi și obligații civile. Manifestarea de voință în cazul actului fictiv este falsă și are ca scop inducerea în eroare a altor persoane, creând aparența existenței actului juridic în realitate.

La fel, Colegiul civil a notat că, norma de la art. 226 Cod civil a fost edictată în scopul asigurării stabilității circuitului civil și comercial și instituie prezumția valabilității actului juridic încheiat în conformitate cu legea și în condițiile obișnuite de săvârșire a unor asemenea acte juridice. Acest act poate fi anulat numai dacă persoana care invocă nulitatea va demonstra că cealaltă parte a știut sau trebuia să știe despre limitările impuse printr-un contract sau prin actul de constituire al persoanei juridice.

Acestea fiind reținute, instanța de apel a conchis că prima instanță întemeiat a constatat lipsa temeiurilor de nulitate a acordului la contractul individual de muncă din 16 noiembrie 2015.

În susținerea concluziei enunțate, Colegiul a reținut existența la caz a intenției ca acordul să producă efecte juridice, și anume, eventual, în caz de concediere, asigurarea remunerației materiale salariaților. Mai mult, astfel de acorduri adiționale au fost încheiate cu mai mulți angajați și faptul că, în temeiul unui acord a fost efectuată plata prevăzută, iar efectul celorlalte au fost încetate pe calea încheierii unor contracte de muncă noi, denotă că apelanta S.A. „IPTEH” a acceptat existența efectelor juridice ale acestor acorduri.

În acest sens, instanța de apel a respins ca neîntemeiate alegațiile apelantului precum că acordurile urmau a fi utilizate în caz de necesitate exclusiv în scopul de a împiedica confiscarea companiei și a bunurilor acesteia, or, întreaga argumentare se referă la o altă situație juridică, și anume încheierea actului juridic sub condiție, care, ca modalitate a actului juridic, prezintă următoarele caracteristici: este un eveniment viitor sau deja survenit, însă deocamdată necunoscut; este un eveniment nesigur; rezultatul voinței părților; de realizarea evenimentului viitor și nesigur depinde eficacitatea actului – producerea sau încetarea retroactivă a efectelor lui, dar nu însăși existența actului juridic afectat de această modalitate.

Respectiv, Colegiul, în acord cu poziția primei instanțe a mai reiterat că, în situația din speță nu au existat careva impedimente pentru angajat și angajator de a include și alte clauze în acordul adițional care l-ar face aplicabil doar în anumite circumstanțe strict reglementate.

Totodată, Colegiul, luând în considerație că, S.A. „IPTEH” nu a probat că la momentul încheierii acordului litigios, Dorin Țurcan știa sau trebuia să știe că administratorul Marcel Dănilă are careva limitări pentru încheierea acestuia, a conchis că prima instanță întemeiat a constatat lipsa și acestui temei de nulitate a acordului la contractul individual de muncă din 16 noiembrie 2015, or, temeiul respectiv de nulitate relativă poate fi reținut numai dacă persoana care invocă nulitatea va demonstra că cealaltă parte a știut sau trebuia să știe despre limitările impuse prin actul de constituire al persoanei juridice.

Mai mult, Marcel Dănilă deținea funcția de administrator al S.A. „IPTEH”, fapt ce instituie prezumția valabilității actului juridic încheiat în condițiile obișnuite de săvârșire a unor asemenea acte juridice.

În această ordine de idei, Colegiul civil a conchis că, acordul la contractul individual de muncă din 16 noiembrie 2015 nu cuprinde decât lucrul asupra căruia părțile și-au propus a contracta, iar o clauză se interpretează în sensul aplicării, și nu înlăturării acesteia de la aplicare, considerent din care instanța de apel va respinge orice alegație ce ține de interpretarea eronată de către prima instanță a prevederilor legale, or, la emiterea hotărârii aceasta a înlăturat orice îndoială asupra aplicării acestuia în situația din speță.

Astfel, Colegiul a concluzionat că instanța de fond întemeiat a respins pretenția S.A. „IPTEH” cu privire la nulitatea acordului la contractul individual de muncă din 16 noiembrie 2015.

Prin urmare, fiind constatat că acordul adițional din 16 noiembrie 2015 nu este lovit de nulitate, acesta produce efecte de plin drept, S.A. „IPTEH” fiind ținută să execute obligațiile stipulate în acesta.

Din suportul probatoriu mai urmează că, Dorin Țurcan a fost în raporturi de muncă cu S.A. „IPTEH” în perioada 01 februarie 2006 – 03 ianuarie 2019, ultimul salariu de funcție fiind de 9500 lei. Respectiv, acesta este îndreptățit să beneficieze de indemnizația de eliberare din funcție în mărime de 368 125 lei (9500 lei x 3 salarii lunare x 12 ani deplini + 26 125 lei pentru un an incomplet (11 luni)).

Totodată, Colegiul nu poate reține argumentul apelantului/pârâtului S.A. „IPTEH” precum că indemnizația pretinsă nu putea fi calculată decât pentru o perioadă, începând cu data încheierii acordului respectiv, or, părțile au prevăzut expres începutul perioadei pentru care poate fi calculată indemnizația, și anume de când salariatul a fost angajat.

Subsecvent, constatării temeiniciei pretenției privind încasarea indemnizației de concedere, Colegiul civil a subliniat că, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt, referitor și la temeinicia pretenției de încasare a penalității pentru perioada de întârziere a plății acesteia – 07 ianuarie 2019 – 05 iunie 2019 în mărime de 162 343 lei și 12 bani.

La fel, se recunoaște ca fiind corectă motivarea efectuată de către instanța de fond de admitere a cerințelor cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată, iar pentru a nu admite repetări inutile, instanța de apel le va însuși.

În această ordine de idei, Colegiul civil a concluzionat că, în speță, criticile aduse de apelanți, însoțite de argumentarea circumstanțelor de fapt ale cauzei, percepute din propriul punct de vedere, nu pot duce la admiterea apelului, ori, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 385 Cod de procedură civilă, în condițiile în care se insistă asupra reaprecierii probelor și circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de judecată.

Din aceste considerente, Colegiul a concluzionat că, instanța de apel corect a ajuns la concluzia de a respinge cererile de apel depuse de avocatul Victor Furnică în interesele lui Marcel Dănilă și Iurie Stratan și de către avocatul Ion Popa în interesele S.A. „IPTEH” și a menține hotărârea din 15 iulie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

La 26 septembrie 2022, reprezentantul recurentului S.A. „IPTEH”, avocatul Ion Popa, a depus cerere de recurs prin intermediul poștei electronice și poștei terestre, împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei din 24 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău și casarea parțială a hotărârii din 15 iulie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru în partea admiterii acțiunii inițiale și în partea respinsă din acțiunea reconvențională, cu emiterea unei noi decizii de respingere a acțiunii depuse de Dorin Țurcan și de admitere a acțiunii reconvenționale.

În motivarea recursului depus, reprezentantul recurentului S.A. „IPTEH”, avocatul Ion Popa, a indicat că instanța de apel la examinarea cauzei a încălcat esențial și a aplicat eronat normele de drept procedural și material, ceea ce a dus la adoptarea unei soluții neîntemeiate.

Totodată, a invocat aceleași argumente și circumstanțe factologice care au fost invocate pe parcursul examinării cauzei în instanța de apel, cărora le-a fost dată apreciere, redând conținutul prevederilor normelor legale, dar fără a demonstra prin careva probe, încălcarea sau aplicarea eronată de către instanța de apel a normelor legale aplicabile speței.

În conformitate cu art. 433 lit. a), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată a verificat dacă actul judecătoresc poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecătii este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Completul constată că, în speță, cererea de recurs este îndreptată împotriva deciziei din 24 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în art. 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă. De asemenea, aceasta este depusă de către recurentul S.A. „IPTEH”, care are calitatea procesuală de pârât/reclamant, respectiv este îndreptățit să o conteste, nefiind depus repetat.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la data de 24 mai 2022.

Materialele cauzei atestă că decizia motivată a fost expediată în adresa participanților la proces, la 21 iulie 2022 și 25 iulie 2022 prin poșta electronică și poșta terestră (f.d. 210, 211, vol. II).

Astfel, recursul declarat la 26 septembrie 2022 de către reprezentantul recurentului S.A. „IPTEH”, avocatul Ion Popa, este în termen.

La data de 19 octombrie 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa participanților la proces copiile recursului depus, explicându-le dreptul de a depune referință asupra criticilor formulate în recurs.

Prin referința depusă la 08 noiembrie 2022, intimata Ala Rusu (intervenient accesoriu), a solicitat respingerea cererii de recurs depusă de către reprezentantul recurentului S.A. „IPTEH”, avocatul Ion Popa, ca fiind inadmisibilă.

Prin referința depusă la 21 noiembrie 2022, reprezentantul intimatului Dorin Țurcan, avocatul Angela Popil, a solicitat respingerea cererii de recurs depusă de

către reprezentantul recurentului S.A. „IPTEH”, avocatul Ion Popa, ca fiind inadmisibil, cu menținerea în vigoare a actelor judecătorești contestate.

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de către reprezentantul recurentului S.A. „IPTEH”, avocatul Ion Popa, este inadmisibilă, pentru motivele ce succed.

Verificând motivele de casare, invocate în cererea de recurs depusă, completul Colegiului atestă că aceasta nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel și prima instanță, însă, nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul de admisibilitate reține că recursurile exercitate conform Secțiunii a II-a au caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

Urmează a fi reiterat că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu prevederilor art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procesual.

Aliniatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Potrivit jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, pe când în recursul declarat de către reprezentantul recurentului S.A. „IPTEH”, avocatul Ion Popa, asemenea aspecte nu se regăsesc.

În speță, completul Colegiului menționează că recursul în cauză conține obiecții de fapt și de drept, care deja au fost studiate și verificate de către instanța de apel, primind o apreciere corespunzătoare.

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în apel, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

Drept urmare, se reține că argumentele invocate de către recurent nu pot constitui temei de admisibilitate a recursului, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normei de drept material sau a normei de drept procesual, așa cum formal invocă reprezentantul recurentului S.A. „IPTEH”, avocatul Ion Popa, și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

În astfel de circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către reprezentantul recurentului S.A. „IPTEH”, avocatul Ion Popa, ca fiind inadmisibil.

Conform celor expuse, în temeiul art. 431, alin. (1) și (2), art. 433, lit. a), 440, alin. (1) și (1¹) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de reprezentantul recurentului Societatea pe Acțiuni „IPTEH”, avocatul Ion Popa, împotriva deciziei din 24 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

Judecătorii

Victor Burduh

Galina Stratulat